

PARAULA I VIDA

Mà estesa i abraçada de comunió als pobres

En el diumenge penúltim de l'any litúrgic, el Papa Francesc ha volgut que celebréssim la **Jornada Mundial dels Pobres**, i ha enviat un Missatge que titula: «**Allargar la mà al pobre**» inspirant-se en el Siràcida 7,32. Reclama que tots els cristians del món girem els ulls i allarguem la mà, és a dir, ens fem encara més germans, envers tots aquells que menys tenen i que menys han rebut, sovint a causa del pecat dels poderosos i la indiferència de molts.

«La pobresa sempre assumeix rostres diferents —diu el Papa— que requereixen una atenció especial a cada situació particular; a cada una d'elles podem trobar-hi Jesús, el Senyor, que ens va revelar que estava present en els seus germans més febles» (cf. Mt 25,40). Precisament la pandèmia que estem sofrint ha revelat rostres nous de pobresa. Pensem en els ancians i la gent sola, les residències, els que no troben lloc a les unitats de cures intensives. I pensem en les nacions amb economies febles i dependents, a les quals una llarga crisi sanitària, social i econòmica, farà trontollar de forma molt greu. Allargar la mà al pobre ha de significar compartir,

ser solidaris i ajudar de forma generosa.

«La pregària a Déu i la solidaritat amb els pobres i els qui pateixen són inseparables. Tots els qui volem viure la fe cristiana hem de ser generosos amb els pobres, sostenir-los, consolar els afligits, alleugerir els sofriments i treballar per retornar la dignitat als qui n'estan privats. L'opció preferencial pels pobres no pot estar condicionada per si tenim temps o si entra en el projecte pastoral o social que ens hem fixat, sinó que hem de comptar amb el poder de la gràcia de Déu que ens farà superar situacions que semblaven impossibles». I continua dient el Papa Francesc que amb aquesta Jornada torna a cridar l'atenció sobre aquesta realitat fonamental per a la vida de l'Església, perquè els pobres estan i estaran sempre amb nosaltres (cf. Jo 12,8) per ajudar-nos a acollir la companyia de Crist a la nostra vida quotidiana. Estem cridats a involucrar-nos en l'experiència del compartir sense esperar que d'altres ja ho faran.

Som invitats a viure la pobresa evangèlica en primera persona. Si un membre de la família humana pateix, tots ens en sentim responsables. Potser no tenim solucions generals, però els

cristians, amb la gràcia de Crist, hem de tenir gestos de compartició i recordar el valor del bé comú, que esdevingui un compromís de vida per a no oblidar ni descartar ningú, per a no caure en una indiferència culpable. Allargar la mà al pobre és un signe de proximitat, solidaritat i amor, com tantes persones ho han demostrat durant els mesos de pandèmia. Mantinguem, doncs, els gestos concrets i reals de misericòrdia i estimació per tots els qui sofreixen, amb un cor humil i respectuós, i acollim la invitació del Papa a la responsabilitat i al compromís directe envers tots aquells amb els quals compartim un mateix destí. I quan convingui, denunciem aquells que allarguen «mans de mort», mans que sembren la mort. Demanem tenir capacitat d'empatia amb els germans més desfavorits, i que ajudats per la Verge Maria, la «Mare dels pobres», puguem reunir-nos els fills predilectes de Déu i tots els qui el serveixen en el nom de Crist. I el Papa Francesc al final del seu missatge, ens invita a fer «que aquesta mateixa pregària transformi la mà estesa en una abraçada de comunió i de renovada fraternitat».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Pregària pels difunts i Visita Pastoral a Encamp

Diumenge 1 de novembre, Solemnitat de Tots Sants, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va iniciar la seva Visita Pastoral a la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida d'Encamp (Principat d'Andorra) acompanyat del Rector i Vicari episcopal, Mn. Antoni Elvira, i del Secretari general del Bisbat, Mn. David Codina.

A la seva arribada a la Parròquia, el Copríncep episcopal fou rebut per les autoritats. Presidí les dues celebracions dominicals a la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida d'Encamp. A la tarda, l'Arquebisbe va presidir la pregària comunitària al cementiri d'Encamp i més tard, la celebració de l'Eucaristia de Tots Sants a l'església de Sant Pere Apòstol del Pas de la Casa.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Novetat constant de l'any litúrgic

Estem acabant l'any litúrgic. El diumenge que ve, festa de Crist Rei, és l'últim de l'any i l'altre començarà ja el nou any. El procés dels anys litúrgics té el perill de tot el que es repeteix: la reiteració rutinària dels mateixos fets i les mateixes paraules...

És bo recordar els punts fonamentals de l'any litúrgic de l'Església. Aquest és el nucli de tot: celebrem el misteri de la nostra salvació i la de la humanitat sencera. Quan parlem del «misteri de la salvació» podem distingir tres aspectes. Un és el misteri etern de Déu, que estima la humanitat i envia el seu Fill per salvar-la. L'altre és el misteri de Jesús, el Fill de Déu per la seva Encarnació, que va viure fa dos mil anys

i ens ha deixat la seva Paraula i el seu Esperit, s'ha entregat fins a la Mort i la Resurrecció, obrint-nos així el camí de la Vida. I el tercer és el nostre propi misteri en el present, cridats avui per Déu a viure en el seu Esperit de pau i d'amor, i al qual tota la humanitat responem amb la nostra manera de viure.

La Litúrgia és la trobada de la comunitat cristiana, que celebra aquest misteri immens. Podem dir que la litúrgia és la celebració amb signes senzills del misteri sublim de la salvació humana; i alhora és el signe de la fidelitat plena del seu Senyor i la fidelitat mediocre de la comunitat. «Celebrar» és molt més que «recordar» o «evocar». Celebrar és reviu el gran misteri de l'amor de Déu en el Senyor Jesucrist i de la nostra fidelitat a Ell.

En el seu exterior, les celebracions es repeteixen cada any: Festes, Paraules, Signes... Però això no és exacte; les comunitats viuen circumstàncies noves, personals, socials, polítiques, laborals...; és diferent el que vivim ara i el que vàrem viure fa cinc o deu anys; no cal dir enguany, tan marcats per la pandèmia d'una manera que no podíem ni imaginar. I aquesta constant novetat de les comunitats cristianes ens fa mirar, escoltar i viure de manera nova, potser molt nova, les mateixes Paraules evangèliques o els mateixos Misteris Pasquals que celebrem.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Mano tendida y abrazo de comunión a los pobres

En el domingo penúltimo del año litúrgico, el Papa Francisco ha querido que celebráramos la **Jornada Mundial de los Pobres**, y ha enviado un Mensaje que titula: «**Tiende la mano al pobre**» inspirándose en el Sirácida 7,32. Reclama que todos los cristianos del mundo volvamos los ojos y alarguemos la mano, es decir, nos hagamos aún más hermanos, para con todos aquellos que menos tienen y que menos han recibido, a menudo a causa del pecado de los poderosos y la indiferencia de muchos.

«La pobreza siempre asume rostros diferentes —dice el Papa— que requieren una atención especial en cada situación particular; en cada una de ellas podemos encontrar a Jesús, el Señor, que nos reveló estar presente en sus hermanos más débiles» (cf. Mt 25, 40). Precisamente la pandemia que estamos sufriendo ha revelado rostros nuevos de pobreza. Pensemos en los ancianos y las personas solas, las residencias, los que no encuentran lugar en las unidades de cuidados intensivos. Y pensemos en las naciones con economías débiles y dependientes, a las que una larga crisis sanitaria, social y económica, hará tambalearse de forma muy grave. Tender la mano al pobre debe significar compartir, ser solidarios y ayudar de forma generosa.

«La oración a Dios y la solidaridad con los pobres y los que sufren son inseparables. Todos los que queremos vivir la fe cristiana debemos ser generosos con los pobres, sostenerlos, consolar a los afligidos, aliviar los sufrimientos y trabajar para devolver la dignidad a quienes están privados de ella. La opción preferencial por los pobres no puede estar condicionada por si tenemos tiempo o si entra en el proyecto pastoral o social que nos hemos fijado, sino que hemos de contar con el poder de la gracia de Dios que nos hará superar situaciones que parecían imposibles». Y continúa diciendo el Papa Francisco que con esta Jornada vuelve a llamar la atención sobre esta realidad fundamental para la vida de la Iglesia, pues los pobres están y estarán siempre con nosotros (cf. Jn 12,8) para ayudarnos a acoger la compañía de Cristo en nuestra vida cotidiana. Estamos llamados a involucramos en la experiencia del compartir sin esperar a que otros ya lo harán.

Somos invitados a vivir la pobreza evangélica en primera persona. Si un miembro de la familia humana sufre, todos nos sentimos responsables. Quizás no tenemos soluciones generales, pero los cristianos, con la gracia de Cristo, debemos tener gestos de compartir y recordar el valor del bien común, que se convierta en un compromiso de vida para no olvidar ni descartar a nadie, para no caer en una indiferencia culpable. Tender la mano al pobre es un signo de proximidad, solidaridad y amor, como tantas personas lo han demostrado durante los meses de pandemia. Mantengamos, pues, los gestos concretos y reales de misericordia y estima por todos los que sufren, con un corazón humilde y respetuoso, y acojamos la invitación del Papa a la responsabilidad y al compromiso directo para con todos aquellos con los que compartimos un mismo destino. Y cuando convenga, denunciemos a aquellos que tienden «manos de muerte», manos que siembran la muerte. Pidamos tener capacidad de empatía con los hermanos más desfavorecidos, y que ayudados por la Virgen María, la «Madre de los pobres», podamos reunirnos los hijos predilectos de Dios y todos los que lo sirven en el nombre de Cristo. Y el Papa Francisco al final de su mensaje, nos invita a hacer «que esta misma oración transforme la mano tendida en un abrazo de comunión y de renovada fraternidad».

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Confirmacions a la Basílica Mare de Déu de Valldeflors de Tremp

«**F**eu créixer les arrels, els fonaments, de la vostra vida cristiana amb l'amor». Així animava l'Arquebisbe Joan-Enric els 20 joves de la Parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp, el diumenge dia 25 d'octubre, dia de la seva Confirmació. Estava acompanyat pel Rector i Arxiprest, Mn. Joan Antoni Mateo, Mn. David Codina, i el seminarista en etapa pastoral Martín Candela. Acompanyava els cants a l'orgue el Capellà de l'Escola de Suboficials Rv. Juan Antonio Mañán.

A l'homília animà els confirmands a donar-se del tot a Déu i al pròxim, amb un amor concret i compromès. L'Evangelí i la primera lectura del llibre de

l'Èxode d'aquell diumenge XXX durant l'any reclamaven estimar com Déu mateix estima, «ja que és compassiu», i a fer de l'amor el sentit últim i més gran del destí de la nostra vida. És estimant sense defalliment Déu per damunt de tot i el pròxim com a si mateix, que viurem la vida en plenitud i responsabilitat.

A la pregunta impertinent sobre el manament més gran, Jesús respon unint dos versets de l'Antic Testament: del Deuteronomi i del Levític. Explicà a l'assemblea que partint de la gran pregària jueva del «Xemà Israel», com una professió de fe, Jesús insisteix que hem d'estimar Déu per damunt de tot i en tota la nostra vida, ja que només això ens farà veritablement feliços. Però, alhora, el manament més gran inclou l'amor concret i real al pròxim. Van sempre units tots dos. Cità la concreció evangèlica del Bon Samarità que es va fer pròxim al malferit del camí, i també recordà la dimensió social de l'amor i l'amistat universal que el Papa Francesc ens acaba de proposar amb la seva encíclica *Fratelli tutti*, procurant per a tots «terra, teulada i treball», les tres «t» del Papa Francesc.

Al final de la Missa obsequià els joves confirmats amb el Nou Testament i els demanà que el fessin objecte de la seva lectura i estimació.

Confirmacions a Artesa de Segre

Dissabte dia 24 d'octubre, l'Arquebisbe Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació a 10 joves de la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Artesa de Segre. Concelebraren amb ell, el Rector, Mn. Antoni Ballester i Mn. David Codina.

L'Arquebisbe animà els joves a confirmar la fe rebuda en el Baptisme amb la seva entrega total en mans de Déu, ja que Ell els confirmava el do de l'Esperit Sant i els feia amics i temples seus per sempre més. Acol·lint l'Evangelí proclamat en el diumenge XXX de durant l'any, els demanà que s'obrissin a l'amor de Déu, l'Esperit Sant, per poder complir el manament més gran: estimar Déu per damunt de tot i els altres com a si mateix. És l'Esperit Sant qui fa possible que puguem estimar sense egoisme, i amb obertura total al pròxim. I aquest pròxim s'aclareix

amb la paràbola del Bon Samarità. Al final de la Missa els regalà el Nou Testament, i la parròquia els oferí una estampa-recordatori amb el seu nom i un pot de ceràmica per a bolígrafs realitzat per les Monges Jerònimes de Refet.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

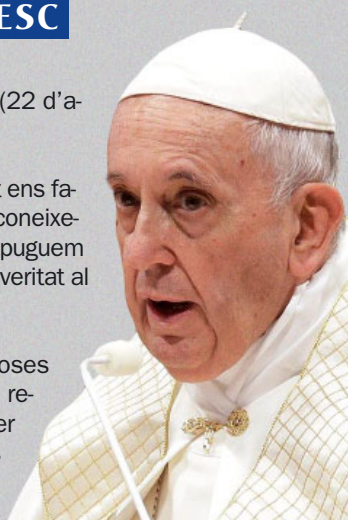
@Pontifex: «La riquesa pot portar a construir murs. Jesús, per contra, convida els seus deixebles a transformar béns i riqueses en relacions, perquè les persones valen més que les coses i compten més que les riqueses que posseeixen» (22 d'agost).

@Pontifex: «La resposta a la pandèmia és doble: hem de trobar la cura per a un virus petit, que posa de genolls el món sencer, i hem de curar un gran vi-

rus, el de la injustícia social» (22 d'agost).

@Pontifex: «Que l'Esperit Sant ens faci créixer constantment en el coneixement de Déu, de manera que puguem difondre el seu amor i la seva veritat al món» (22 d'agost).

@Pontifex: «D'entre tantes coses com passen, el Senyor ens vol recordar l'única que romandrà per sempre: l'amor, perquè «Déu és amor» (1Jn 4,8)» (22 d'agost).

«El coratge d'un sí», lema de la Cadena de Pregària per les Vocacions

Estem enmig del temps que l'Església a Catalunya dedica a la Cadena de Pregària per les Vocacions. La Delegació diocesana de Pastoral Vocacional del Bisbat d'Urgell s'ha unit a la cadena organitzada per les deu diòcesis amb seu a Catalunya i us proposem pregar i fer intencions de pregària per les vocacions. Els dies 6, 16 i 26 de novembre la nostra diòcesi es fa càrrec d'aquesta cadena.

La vocació comença per una trobada personal amb el Senyor com Mons. Josep Àngel Saiz, Bisbe de Terrassa i Delegat episcopal, ens recorda en les seves paraules d'ànim enguany. La trobada es transforma en crida per deixar-ho tot i seguir-lo: «No és el fruit d'un projecte personal ni el resultat d'una estratègia humana; és un do de Déu, que crida a un seguiment radical.»

Les delegacions de Pastoral Vocacional ens conviden a fer créixer aquestes vocacions amb la nostra pregària. La delegació d'Urgell i el seu Delegat, Mn. Alfons Velásquez, ens proposen donar a conèixer i motivar a la nostra comunitat parroquial o religiosa aquesta proposta de pregària per les vocacions. Es poden enviar intencions de pregària al correu alfonso@bisbaturgell.org, o al telèfon del Bisbat d'Urgell, 973 350 054 (Pilar). Que el sí de Déu a creure en la humanitat, obra de les seves mans, ens encoratgi a respondre positiva-

ment la seva crida, i ens porti a viure en comunió. Podeu trobar més informació i material afegit per publicar a les xarxes i compartir al web:

www.cadenadepregaria.cat.

Renovació del Consell diocesà per als Assumptes Econòmics

L'Arquebisbe d'Urgell va signar, amb data 19 d'octubre de 2020, la renovació del Consell diocesà per als Assumptes Econòmics, que ajuda el Bisbe en allò que prescriu el Dret Canònic (cànons 492-493), especialment oferint el seu dictamen tècnic sobre les grans qüestions econòmiques i patrimonials de la diòcesi.

Els membres nomenats per a un nou període de cinc anys (2020-2025) són:

- Mn. Josep M. Mauri i Prior, Vicari general i Ecònom diocesà

- Mn. Ignasi Navarri i Benet, Vicari general
- Mn. David Codina i Pérez, Secretari general i Canceller
- Sr. Carles Martí i Neira, Delegat diocesà per als Assumptes Econòmics
- Sr. Josep Casanova i Obiols
- Sr. Francesc Xavier Coll i Gilabert
- Sr. Daniel Marsol i Burgos
- Sr. Joan Orrit i Clotet
- Sr. Antoni Simón i Grau

CÀRITAS D'URGELL

Allarguem la mà, les mans, per ajudar als més vulnerables

Un any més tornem a celebrar —i amb ganes— la Jornada Mundial dels Pobres, amb el lema elegit pel Papa Francesc «Allarga la mà al pobre». Pren un sentit especial per a nosaltres, en aquests temps que estem vivint de crisi social que ens afecta com a societat i en tant que Església. La simbologia de la mà estesa es fa palesa en aquest moment, i entronca amb el nostre missatge d'enguany en la campanya institucional de Càritas: «Allarga la mà i enreda't». La mà, aquest apèndix del cos tan necessari i útil en la vida quotidiana de les persones: mans que ens serveixen i que alhora, poden ajudar, i molt, als altres. Qui no ha sentit l'expressió «mans a l'obra», o «ens falten mans»... unes frases ben encertades per a la jornada que celebrem.

El Papa, en el seu missatge, ens demana que saiguem allargar les mans. En la situació que vivim no es poden quedar amagades dins de les butxaques de la nostra comoditat i el nostre egoisme, d'aquest egoisme que vol no tenir que anar a trobar als altres. Tot sovint les volem mantenir en zona de confort, protegides amb els guants de la indiferència i de la vanitat. La claredat del missatge pontifici no pot deixar-nos dubtant de quina ha de ser la nostra resposta, només pot ser una, allargar les mans amb totes les nostres forces i amb tot el nostre ser creient, cap el pobre i l'exclòs, que la situació d'emergència sanitària i social ha fet créixer en les nostres parròquies. Ha de ressonar en nosaltres com a homes i dones de fe el clam valent i profètic de l'encíclica *Fratelli tutti* que ens demana fraternitat i amicitia social, una fraternitat que lluny del distanciament social, tan repetit i predicat aquests dies, vol generar un compromís de proximitat d'acció vers els més pobres.

Hem de complementar aquest allargar la mà al pobre que ens diu el Sant Pare, amb la generositat de l'«enreda't» de Càritas. Ens hem d'enredar per expandir en la societat i en l'Església una opció de comunitat global, caritativa i més fraternal que mai.

I acabo, recollint l'acció de Pilat que recull Mateu (27,24a) quan «es va rentar les mans». Espero que ens faci reaccionar i ens posi a treballar pel Regne de Déu. Fugim d'aquest gest bíblic i fem de les nostres mans una acció d'ajuda als més pobres!

Els creients no podem passar, i amb Càritas ens hem de deixar enredar per al bé dels més vulnerables, no us sembla?

Mn. Jaume Mayoral
Delegat Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4;2,1-5a / Sl 1 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / Sl 14 / Lc 19,1-10]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, ser-

venta dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans màrtirs a Còrdova (303).

18. ■ Dimecres [Ap 4,1-11 / Sl 150 / Lc 19,11-28]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Dijous [Ap 5,1-10 / Sl 149 / Lc 19,41-44]. Sant Crispí, bisbe d'Èci-

ja; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / Sl 118 / Lc 19,45-48]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, vgs. i mrs. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dissabte [Ap 11,4-12 / Sl 143 / Lc 20,27-20]. Presentació de la Benaurada Verge Maria al temple; sant

Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. □ Diumenge vinent, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: de la Solemnitat). [Ez 34,11-12.15-17 / Sl 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Santa Cecília, vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

Diurne XXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Allarga el braç als indigents...»

Entre nosaltres es parla sovint del rendiment: rendiment escolar, econòmic, professional... També la Paraula de Déu ens parla de rendiment. Ho veiem en la paràbola. Un home *crida els seus administradors i els confia els seus béns*. En quantitats diferents: *A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un segons la capacitat de cadascú*. Per tant el rendiment dels tres administradors serà diferent. I així és. Però l'elogi és el mateix per a aquell que n'ha guanyat cinc, perquè n'havia rebut cinc, que per al qui en va guanyar només dos, perquè n'havia rebut dos: *Ets un administrador bo i de tota confiança... ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor*. Però el qui n'havia rebut un no el va fer rendir: *Vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre*. No ha perdut el diner del seu amo però no ha fet treballar aquells diners. Per això les paraules del seu amo són molt dures: *Ets un administrador dolent i gandul... preneu-li aquest milió*. El que el Senyor vol és que tot allò que ens ha donat (sigui molt o sigui poc) ho fem treballar, no ho amaguem (com l'administrador d'un milió), ho posem al servei dels germans. No es tracta de rendiment econòmic sinó vital. I aquí hi entren totes les nostres capacitats, qualitats, el treballar pel Regne de Déu, l'amor als germans, predicar la Paraula...

Per això la primera lectura posa l'exemple d'aquella dona que *es procura la llana i el lli..., que pren a les mans la filosa..., que obre les mans als pobres, que allarga el braç als indigents*. Ha fet rendir tots els dons, ha treballat pels de casa seva i pels de fora; i així, *l'esposa que creu en el Senyor és la que mereix tots els elogis*.

I Pau, parlant del *Dia del Senyor ens diu que vindrà com un lladre a la nit... però aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia*. Si fem rendir tots els dons, si ho posem tot al servei del Regne no hem de tenir cap mena de por. Per això acaba Pau: *No hem de dormir (com va fer el que havia rebut un milió), com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament*.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Proverbis

(Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogi davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú.

Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

(Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo. Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: «Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyats cinc més.» L'amo li va dir: «Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.» Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: «Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més.» L'amo li va dir: «Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.» Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: «Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre.» L'amo li contestà: «Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té de deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios

(Prov 31,10-13.19.20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas.

Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y el lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura; la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otro dos, a otro uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó. El que recibió cinco talentos fue enseguida a negociar con ellos y ganó otros cinco. El que recibió dos hizo lo mismo y ganó otros dos. En cambio, el que recibió uno fue a hacer un hoyo en la tierra y escondió el dinero de su señor.

Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco». Su señor le dijo: «Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos». Su señor le dijo: «¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo». El señor le respondió: «Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobraré, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»